

Dve godine pakla:

Kako je Nevena pobedila leukemiju

10. 06. 2013.

Blic Žena

Autor: Mariota Vlasisavljević

Njen smeo stisak ruke odaje devojkicu, ne dete. Ima 14 godina i prve dane juna priprema se za upis u srednju Medicinsku školu. Želi da postane pedijatrijska sestra. Još joj ne silazi osmeh s lica kada se seti maturalne večeri sa vršnjacima u Osnovnoj školi "Filip Kljajić" i trenutka kada je postala najlepša među vršnjakinjama. Nevena Stanić je sada i zdrava devojkica, ali je njen put do tog stanja bio dug. Ona je 2004. stala "na crtu" kanceru.

Nevena je danas srećna i nasmejana, a roditelji ne zaboravljaju težak period kroz koji su kao porodica prošli

Bolnog i traumatičnog lečenja se ne seća. Suza, besa, šoka, razočarenja, neverice, strašnih slika bolesti... svojih bližnjih. Nevena se ne seća skoro ničega.

- Pričali su mi mama i tata kako je to bilo, ja se samo nekoliko slika sećam. Kada je tata rekao da moram u bolnicu mislila sam da je šala u pitanju. Nisam ni znala šta znači bolnica, imala sam pet godina. Tamo nije bilo strašno, bila sam na lekovima kao i ostali pacijenti pa nije bilo nekog druženja. Jedna sestra je samo bila gruba kada mi je vadila krv usred noći. Želela sam da ozdravim, to je bilo jedino važno - priča Nevena kojoj su dane uveseljavali roditelji i sestra, poneka razglednica dece iz vrtića koji je napustila, klovnovi u bolničkim sobama...

Sada kada opisuje svoje dane bolesti, kaže da se osećala kao da non stop ima jak grip.

5. MART - POČETAK VELIKE TRKE

Nevena deluje odmereno, sluša zainteresovano, dok otac Ljubiša (48) započinje priču o, kako kaže, "nesrećnom slučaju koji ih je zadesio".

Sasvim jasno seća se reči: "Sedite". Tad je već sklopio ruke preko lica, jer su analize i provere trajale na Odeljenju hematologije i onkologije gotovo dve nedelje. Posle lekarskih vesti da njegova mlađa ćerka ima akutnu limboblasnu leukemiju, plakao je tri dana.

- I supruga i starija, tada sedmogodišnja Valentina i ja smo samo plakali. Svi su plakali, i vaspitačice, svi. Nismo mogli da se otrgnemo. U početku je sve delovalo kao prehlada, nastavili smo sa sistematskim pregledom, a na kraju su nam rekli da Nevena ima leukemiju. Bilo je strašno, ali znate nekome dete istrči na ulicu i udari ga auto, a nama se desilo ovako nešto. Prošlo je uz neverovatnu snagu i podršku porodice i prijatelja. Bilo je teško, ali Nevena je sada izlečena.

Tog 5. marta počelo je lečenje. Porodica Stanić je bila rešena da istraje. Morali su da pobeđu gadnog neprijatelja.

Majka Vesna je posle prve ture terapije kolabirala u lecarskoj sobi, pa je tata Ljubiša presekao: ona će biti kod kuće uz starije dete, a on uz Nevenu. Menjali su smene na poslu da bi bili sa decom. Rad je bio izduvni ventil, za strah koji se srećom povlačio. Ipak, tuga zbog izgubljene bezbrižnosti mučila je roditelje.

- Kad smo se vozili kolima Nevena je bila bukvalno zalepljena za prozorska stakla. Prolazili smo pored vrtića i nadala se da će videti nekog od drugara. Osim što je bila bolesna morala je da bude i odsečena od spoljnog sveta i to mi je jako krivo. Izgubila je svoje bezbrižno detinjstvo. Ne znam kako je bila tako mala, a tako hrabra. Njoj se vilica tresla kad smo išli kod lekara, ali nikada nije odbila iglu, terapiju. Zнала je da su to lekovi od kojih će joj biti bolje. Njene novogodišnje želje bile su da ozdravi - priča tata Ljubiša.

ŽIVOT POD STAKLENIM ZVONOM

Nije jela sirovu hranu, te dve godine sve je bilo sterilno za Nevenu. Osam meseci išla je na intenzivnu terapiju citostaticima. Posle infuzije odlazila je kući. Stanići su bili sami, a posete strogo ograničene. Bake i deke su dolazili na kratko, presvlačili se, odlazili zgrčenog srca. Kuća se usisavala dva puta dnevno, dezinfikovala,

Valentina je morala da se druži sa vršnjacima van kuće. Nevena je samo spavala, smoždena.

Rezultati su varirali, ali je njeno stanje počelo da se poboljšava.

- Kada smo prvi put dobili dobre rezultate i kada je sve krenule na bolje mi smo bili najsrećniji. Kada rezultati nisu dobri ni naša porodica nije dobro. Sve to utiče na nas, ali sada posle toliko godina živimo bezbrižnije - kaže Ljubiša srećan što je njegova ćerka imala adekvatnu lecarsku i medicinsku pažnju i što je sve to uticalo da se danas oseća i da bude dobro.

Čim je prošla terapija, Nevenu je otac počeo da vodi na DIF koji je završio. Devojčica je trenirala, a danas je atletika njena disciplina.

Planira da se ceo život bavi sportom, a možda mu se posveti i profesionalno.

Nevena više nije izlovana. Prvih školskih dana srela je i drugare iz vrtića, obnovila prijateljstva. Sve se, na neki način, nastavilo tamo gde je prekinuto.

- Mnogima sam pričala o svojoj bolesti, saznaju nekako pa ih zanima. Nisam imala privilegije, ali nisam ih ni tražila. Ista sam kao svoji vršnjaci, ali znam da je zdravlje najvažnije. To je nešto što sam naučila i o tome često razmišljam. Svako ko želi, mora da se bori i pobeđu neće izostati.